

Tolkningsfrågor

- 1) Kan artikel 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG om radioutrustning och teleterminalutrustning ⁽¹⁾ (nedan kallat apparater) tolkas så, att det inte får uppställas krav som går längre än nämnda bestämmelse när det gäller saluföring av apparater som omfattas av nämnda direktiv och som har försetts med CE märke av en tillverkare som har sitt säte i en annan medlemsstat?
- 2) Kan artikel 2 e och 2 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG ⁽²⁾ tolkas så, att det utifrån kraven avseende saluföring, i den meningen att även den enhet som saluför apparaterna i en medlemsstat, och som inte har sitt säte i samma medlemsstat som tillverkaren, skulle kunna anses som tillverkare (utan att ha deltagit i tillverkningen av apparaterna)?
- 3) Kan artikel 2 e i)–iii) och 2 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG tolkas så, att distributören (som inte är densamme som tillverkaren) av apparater som tillverkas i en annan medlemsstat kan vara skyldig att avge en försäkran om överensstämmelse innehållande de tekniska uppgifterna för nämnda apparater?
- 4) Kan artikel 2 e i)–iii) och 2 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG tolkas så, att en enhet som uteslutande ombesörjer distribution av vissa apparater i en medlemsstat inom vars territorium den har sitt säte, samtidigt kan anses vara tillverkare av nämnda apparater när dess verksamhet som distributör inte påverkar apparaternas säkerhetsegenskaper?
- 5) Kan artikel 2 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG tolkas så, att det kan krävas av distributören – sådan denne definieras i nämnda bestämmelse – att han uppfyller de rekvisit som för övrigt enligt nämnda direktiv endast kan krävas av tillverkaren, sådan denne definieras i artikel 2 e i direktivet, exempelvis att distributören ska avge en försäkran om överensstämmelse avseende de tekniska villkoren?
- 6) Kan artikel 30 (tidigare artikel 36) i Romfördraget och nämnda tvingande krav (mandatory requirements) utgöra grund för ett undantag från tillämpningen av Dassonville-formeln, med hänsyn även till likvärdighetsprincipen (principle of equivalence) och principen om ömsesidigt erkännande ([principle] of mutual recognition)?
- 7) Kan artikel 30 ([tidigare] artikel 36) i Romfördraget tolkas så, att handeln och importen av transitvaror inte får begränsas av någon annan anledning än de som anges i nämnda bestämmelse?
- 8) Uppfyller CE märkningen de krav som uppställs enligt likvärdighetsprincipen och principen om ömsesidigt erkän-

ande de rekvisit som stadgas i artikel 30 ([tidigare] artikel 36) i Romfördraget?

- 9) Kan CE märkningen tolkas så, att medlemsstaterna inte i något avseende får tillämpa andra tekniska krav eller kvalitetskrav för de apparater som försetts med nämnda märkning?
- 10) Kan bestämmelserna i artiklarna 6.1 och 8.2 andra meningen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG tolkas så, att tillverkaren och distributören i de fall där tillverkaren inte saluför produkterna kan anses ha samma skyldigheter när det gäller saluföringen av varorna?

⁽¹⁾ EGT L 91, s. 10.

⁽²⁾ EGT L 11, s. 4.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Ungern) den 7 april 2008 – VB Pénzügyi Lízing Zrt. mot Ferenc Schneider

(Mål C-137/08)

(2008/C 183/15)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Ungern)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Svarande: Ferenc Schneider

Tolkningsfrågor

- 1) Är det med hänsyn till konsumentskyddet i enlighet med rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ⁽¹⁾ nödvändigt att den nationella domstolen – oavsett av vilket slag ett förfarande är och oavsett huruvida det är ett förfarande inter partes – i samband med bedömningen av huruvida den är behörig, ex officio gör en bedömning av huruvida ett avtalsvillkor som åberopats vid denna domstol är oskäligt även om någon begäran i detta avseende inte har framställts?

- 2) Om den första frågan besvaras jakande, vilka kriterier kan den nationella domstolen beakta i samband med denna bedömning och i synnerhet när ett avtalsvillkor innehåller föreskrift om att inte den domstol som motsvarar tjänstleverantörens säte, utan en annan och närbelägen domstol ska var behörig?
- 3) Innebär artikel 23 första stycket i protokollet om domstolens stadga, som bilagts fördraget om Europeiska unionen, fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen att den nationella domstol som framställer en begäran om förhandsavgörande inte har möjlighet att ex officio samtidigt meddela justitieministeriet i sin egen medlemsstat om detta i samband med att begäran framställs?

(¹) EGT L 95, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Fővárosi Ítéltábla (Republiken Ungern) den 7 april 2008 – Hochtief A.G., Linde-Kca-Dresden GmbH mot Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Mål C-138/08)

(2008/C 183/16)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Fővárosi Ítéltábla (Republiken Ungern)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Hochtief A.G., Linde-Kca-Dresden GmbH

Motpart: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Ytterligare deltagare i rättegången: Budapest Főváros Önkormányzata

Tolkningsfrågor

- 1) Är den ordning som stadgas i artikel 44.3 i direktiv 2004/18/EG om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, vilken ersatte artikel 22 i rådets direktiv 93/37/EEG (¹) tillämplig, om förfarandet för offentlig upphandling inleddes vid en tidpunkt då direktiv 2004/18/EG (²) redan hade trätt i kraft, dock att den frist

som beviljats medlemsstaterna för att följa direktivet ännu inte hade löpt ut, varför direktivet inte hade införlivats i den nationella rättsordningen?

- 2) Om den första frågan besvaras jakande, frågar denna domstol vidare huruvida begränsningen av antalet lämpliga anbudssökande i samband med förhandlade förfaranden med offentliggörande av ett meddelande om upphandling – med hänsyn till att det i artikel 44.3 i direktiv 2004/18/EG stadgas att "[u]nder alla omständigheter skall antalet anbudssökande vara tillräckligt stort för att verklig konkurrens skall kunna garanteras" – ska tolkas så, att det i det andra steget, som avser kontraktstilldelning, alltid måste finnas ett lägsta antal sökande (tre).
- 3) Om den första frågan besvaras nekande, frågar denna domstol EG domstolen om rekvisitet att "tillräckligt många lämpliga anbudssökande finns att tillgå" enligt artikel 22.3 i rådets direktiv 93/37/EEG om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten (nedan kallat direktivet) ska tolkas så, att om det lägsta antalet lämpliga inbjudna anbudssökande (tre) inte uppnås så får förfarandet inte fortsätta till en inbjudan till anbudsgivning.
- 4) För det fall EG domstolen besvarar den tredje frågan nekande ställer förevarande domstol dessutom frågan huruvida artikel 22.2 andra stycket i direktivet, vilket återfinns bland bestämmelserna om selektiva förfaranden i vilka det föreskrivs att "[u]nder alla omständigheter skall antalet anbudssökande vara tillräckligt stort för att verklig konkurrens skall kunna garanteras", är tillämpligt på förhandlade förfaranden i två steg vilka regleras i punkt 3.

(¹) EGT L 199, s. 54.

(²) EUT L 134, s. 114.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberlandesgerichts Karlsruhe (Tyskland) den 7 april 2008 – Brottmål mot Rafet Kqiku

(Mål C-139/08)

(2008/C 183/17)

Rättegångsspråk: Tyska

Hänskjutande domstol

Oberlandesgerichts Karlsruhe (Tyskland)